

[Hans Nielsen.]

sede, Statens og Kommunernes Gæld voksede, og for at gøre dette Ragnarok fuldstændigt styrtede Kronen i Afgrunden. I Løbet af nogle Aar var vi blevet en forældet Nation, hvis Pengemidler vurderedes ringe af den øvrige Verden. I denne Tilstand af Nød og Ruin lod Ministeriet Neergaard sig presse til en Smule Importregulering for Skotøj; men det varede ikke længe, før Venstre meldte sig fra paa dette Omraade, og de Konservative ikke alene fandt sig heri, de krøb tættere sammen med Venstre, og ikke engang Nederlaget i 1924 kunde skille dem ad. I denne Periode aabenbarede Socialdemokratiet stærkere og stærkere sin Villighed til en virkelig fordomsfri Forhandling om Foranstaltninger, der kunde standse Ødelæggelsen af vore Erhverv. Det første Ministerium Stauning fremsatte Kriselove, og i 1927 tog Partiet et afgørende Skridt paa Kongressen i Vejle, hvor man vedtog en Udtalelse, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse; det hedder heri:

„For saa vidt det som midlertidig Foranstaltning anses for nødvendigt i visse Tilfælde at skride til Import-Restriktioner eller særlige Afgifter for at give danske Industrier Tid til en Modernisering og Omlægning, maa det ubetinget kræves, at Forbrugernes og Arbejdernes Interesser fuldt ud sikres.“

Det var, hvad man sagde vedrørende Byerhvervene; saa kommer en Fortsættelse, som drejer sig om Landbruget:

„Til Hjælp for den Del af det danske Landbrug, der er kommet i Vanskeligheder ved de under de forrykkede Valutaforhold opskruede Ejendomspriser, anbefales det at virke for en Regulering igennem en Afgift af de ved Ejendomshandler opstaaede Formuer, hvormed Gældsbyrden for visse Ejendomsbesiddere kan formindskes. Desuden tilraades det at søge Lempelser gennemført i Akkordloven samt et begrænset Moratorium. I øvrigt anbefales det at arbejde for de i Kriseloven foreslaaede Støtteforanstaltninger samt for en Videreudvikling af Jordlovgivningen i Overensstemmelse med Socialdemokratiets Forslag.“

Dette ovennævnte Tilbud om „særlige Afgifter“ — det vil selvfølgelig sige Told — var uden Virkning paa Det konservative Parti. Vort Parti tilbød senere her i Rigsdagen Bestemmelser, hvorefter der kunde paalægges fremmede Varer indtil 24 pCt. Told. Forslaget blev anbefalet og støttet af Industriraadets daværende Formand;

men det fandt ikke Naade hos Det konservative Parti her i Salen. Dette Parti klamrede sig endnu fastere til de frie Kræfters Fører og lod sig nøje med hans Løfter om „fordomsfri Overvejelse“, og saa fortsatte man Klassekampen under det borgerlige Samarbejdes Fane. De Konservative afviste altsaa den Mulighed, der paa hint Tidspunkt var for at genrejse og konsolidere hele Erhvervslivet gennem et midlertidigt Værn mod den udenlandske Dumping-Konkurrence, som da var paa sit højeste. Dette fik en skæbnesvanger Betydning for de kommende Aars Økonomi, hvor vore Byerhverv udmarvedes mere og mere, medens Arbejdsløshed og Nød bredte sig videre og videre i Befolkningen. I den afgørende Stund bøjede de Konservative sig altsaa for Venstre og gik ind i en Politik, hvis eneste Formaal var at helbrede den økonomiske Sygdom ved Hjælp af Nedsikæring. Man ofrede Tusinder og atter Tusinder af Tjenestemænd, gamle, syge og Invalider for at tilfredsstille Venstre, og der flød meget Blod til Ære for de frie Kræfters Spil ved hin Lejlighed.

I Sandhed, det har været en kostbar økonomisk Politik, Venstre har ført fra Verdenskrigens Slutning til i Dag. Kolosale Formuer er gaaet til Grunde og tabt. Store og smaa Foretagender er i Tusindtal sunket i Grus. Tusinder af Landmænd har maattet gaa fra Hus og Hjem, og i Dag sidder over Halvdelen af de danske Landmænd og slæber paa en Rentebyrde, som de ikke kan bære. Jeg forstaa, at det ærede Medlem Hr. Christmas Møller er meget harmfuld over, at Venstre har trukket Det konservative Folkeparti ind i denne fordæryelige Politik. Jeg forstaaer det ærede Medlems Harme i Dag, hvor Venstre vil luske sig fra sit Ansvar og ikke vil deltage i Arbejdet paa den Valutalov, som er en Nødvendighed, ikke mindst for Landbruget her i Danmark. Jeg fordømmer Venstres Optræden lige saa skarpt, som det ærede Medlem gør, ikke blot fordi det er en Letsindighed, men fordi det er en Taabelighed fra Venstres Side. Intet Medlem kan nægte, at Valutaordningen har baaret os nogenlunde taaleligt gennem de sidste Aars Vanskeligheder, og at den har Mulighed for at ophjælpe de Erhverv, som nu er i Færd med at rejse sig. Venstre ved dette lige saa vel, som vi andre ved det, men alligevel vil Partiet sparke Krykkerne bort fra den syge Mand, hvis brækkede Ben endnu ikke er groet sammen.

Det er i onde Tider, man skal kende sine Venner. Det er i onde Tider, Folk bør